

LIVE FAST, DIE YOUNG AND HAVE A GOOD-LOOKING CORPSE...

אמר ווילרד מוטלי, ואולי אפשר לסכם את רוני במילים האלה. רוני התחיל לחיות את חיו מוקדם יותר מכולנו וחי אותם בצורה המלאה ביותר.

מגיל צעיר, פרץ את כל הגבולות, גבולות המותר, גבולות המקובל וגבולות האפשרי. שום דבר לא עצר אותו והוא אץ לחיות ולחוות הכול. מבחינתו החיים זו חוויה חושית שצריך לחוות כל רגע, לא לעצור למוסכמות ולא לפחד מכלום. הכול היה שווה בדיקה ואת הכול צריך לטעום, להריח, לחוש, להרגיש. גם אם זה לא תמיד מוסרי או חוקי או סתם כדאי, מבחינתו – כל עוד אמא ריימונד יודעת, הולכים על זה.

בזמן הצבא שירתתי בחטיבה 188 בתור שרטט ורוני היה בגדוד 53 של החטיבה. כשפרצה המלחמה הוצבתי בפקוד צפון והדבר הראשון שעשיתי היה לגשת לפקידת הנפגעים לבקש ליידע אותי אם היא מקבלת מידע על רוני גוטר. למרות שכבר עבר זמן מתחילת המלחמה, הייתה לי תחושת בטן. בבוקר הפציעה שלו, נכנסתי למשרד וידעתי עוד לפני שהיא אמרה. טסתי מהבסיס ישר לבית החולים וכשפגשתי אותו הוא הסתכל עלי במבט מזלזל של "מה אני עושה מזה עניין".

אני זוכרת שבזמן השיקום בבית לוינסטיין, הייתה תאונת רכבת מחרידה בהודו בה נהרגו הרבה אנשים. רוני סיכם את זה בכך שזה מאזן את פיצוץ האוכלוסין. רוני לא התרגש מכלום, העולם הכה ורוני ספג. הוא ידע לקבל את הכל בשלוות נפש ולא שפט כלום או אף אחד. הכול בסדר מבחינתו.

עבורי רוני היה הראשון בכל החוויות שלי בחיים. הוא גם היה המושיע הראשון, זה שהגן עלי כשהגעתי חדשה לכיתה. זה היה כתוב בשמים שהרי הוא נולד שלושה ימים לפני וריימונד ואמא שלי היה "besties", שכנות, חברות לסיגריות ולפאזלים. אז סביר שאם כבר היו בהריון יחד, הילדים יהיו גם הם besties ואכן כך היינו.

כשכל העניין הזה התחיל, המצב הארור הזה, בפעם הראשונה שראיתי אותו, ישבת מולו – הוא לא הסכים לראות אותי ככה בוכה. אז ברחתי. נטשתי. רוני – אני פה כדי לבקש סליחה למרות שאני יודעת שמבחינתך, חסכתי לך... טוב נו, אתה יודעת כבר מה.

אני יושבת בבית וכותבת לך... עאלק הספד... אבל לא, אני כותבת לך מכתב אחרון. מודה לך שהגנת עלי, שחבקת אותי, שלמדת אותי קצת איך אפשר לחיות ללא פחד. איך לאכול את החיים, לבלוע את העולם. הצצתי לעולם אחר בזכותך.

כתת חרמון, לפחות לפי איך שאני רואה את זה, הייתה תמיד כיתה ייחודית. היו לה את האומנים שלה, המוזרים שלה, המיוחדים שלה והיה לה את רוני גוטר. מבחינתי רוני זה כמו ציור של פיקאסו במוזיאון של רמברנדט. איכשהו, הוא הצליח להפוך הכול למעניין יותר, חי יותר, נועז יותר, חזק יותר וכל מי שהיה סביבו, נכלל בהגדרה, נסחף לתוך מערבולת חושית ורגשית שהפכה את החיים למעניינים יותר.

אני שמחה שהזיכרונות שלי מרוני הם מרגעי השיא שלו. אני יודעת שכך הוא היה רוצה שיזכרו אותו. עם כל הרע, גם את כל הטוב – שהיה מופלא.

אפרת שפיצר אדלשטיין

אסף סולמון, אדם מדר, רוני גוטר ומרגלית כהן